

“Tot allò em fa ràbia i fàstic”

Antoni Infante, antic membre de l'MDT, recorda ara tot el que va haver de passar com a detingut en la ràtzia de Baltasar Garzón.

Infante està malalt del cor i això el va salvar de la brutalitat policial més física.

Antoni Infante és comercial a Almàssera. Actualment no està vinculat a l'activitat política, però, en els temps de la ràtzia, formava part del secretariat nacional del Moviment de Defensa de la Terra (MDT). Les conseqüències de la seua detenció prenen avui forma de claustrofòbia cada vegada que pensa en qualsevol transport tancat o en qualsevol habitacle opressiu. Té un problema de cor, i això el va salvar de manera que les tortures mentals que va patir a mans de les forces de seguretat no es van convertir en continus turments físics. “Vaig tenir més sort que altres companys”, recorda.

Fa deu anys que el van detenir en la campanya contra l'independentisme català que va aplicar Garzón. Ara ho recorda amb emotiu fredor, “després d'assumir que la democràcia que tenim a Occident només beneficia uns quants poderosos”. “Garzón –diu– fa coses molt megalòmanes, com ara l'intent de processament de Pinochet, per justificar altres actuacions seues que només tenen un sentit: el d'exercir com a gos vigilant de l'estat”. “Al principi dels anys noranta –evoca– el moviment independentista català vivia una època important, un temps de força que creixia. L'estat no ho podia permetre, i va trobar un jutge que gaudeix amb la feina de la repressió en nom de l'estat i de la seua santa unitat; el que ara se'l proposa com a premi Nobel, ens dona una idea de la politització que pateix aquest premi.”

“Com va anar tot? –diu–, bé, la meua història no és distinta de tantes altres; em van detenir a València mentre hi era amb la meua companya i un amic en un bar; els guàrdies civils anaven vestits de paisà i amb les armes a punt; van pre-

guntar qui era jo i em van emmanillar molt fort; jo aleshores vivia a València, i em van dur a casa; m'obligaren a facilitar-los l'entrada i van fer un escorcoll exhaustiu i brutal, de coses personals i també professionals. Per exemple, van agafar la meua cartera comercial de clients.”

“Després em van dur a la caserna de la Guàrdia Civil al barri de Patraix. Allí em van tenir unes hores. Després, a una altra caserna. M'interrogaren, de manera molt dura. Hi va haver alguns cops, però sobretot crits, i em van preguntar per qualsevol cosa, per qui coneixia, per tot. Jo pateix una mica d'afecció de cor que, amb l'estrès, em va començar a donar problemes seriosos. S'espantaren. Em van dur a l'hospital. Els metges van certificar que no estava fent teatre. I a partir d'aleshores, van canviar la tàctica.”

“Van ser més suaus, però més insistents; em van dur a Madrid, a la Direcció General de la Guàrdia Civil. Em van tancar a les fosques, mentre s'escoltaven crits que provenien d'altres habitacles; cops a la porta, tot tipus de pressions psicològiques; allò acollonia, i molt. Així m'hi vaig estar cinc dies; em van dur a l'Audiència Nacional, davant de Garzón; ell era darrere d'una taula plena de papers; ni em va mirar; com no em podia acusar de cap delicte, va decretar la meua llibertat.”

“El jutge em va tractar com si jo no fóra una persona; els seus actes i la seua immunitat, o la d'Aznar, o la de Bush, em provoquen ràbia i fàstic; amb els anys, t'immunitzes contra tanta injustícia, però això no afecta les meues idees; en realitat, només les reforça”, acaba.

Joan M. Oleague